

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

12te Aarg.

Torsdagen d. 11. October 1838.

N° 280.

Sendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

Thorvaldsen.

Opfordring.

Naab Hurra kun fra Øster og til Vester!
Bring Fakkeltog, drif Staaltræ over Staaltræ!
Benaad ham kun med Dittler og med Straaler,
Dg byd til Bords ham med et Tusind Gæster —

Ladret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler —
Med Tankblik den store Sværm han maaler:
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

D kan Du, danske Sommer, endnu funkle
Med nogle Rætter, varme, stjernerdunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare —

Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte hvad i Syd han tabte!
Dg i det gamle Hjem ham at bevare!

Museet.

Armod har ofte rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger — ei spurgetes om den vilde —
Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
En Kube kun, et Skjønheds Hønningsgemme.

Ræk da en hjælpsom Haand Enhver herhjemme!
Giv Eders Skjærv — og lad Jer ei forvilde —
I Alle, som i Hjertet føle stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme.

Det er ei blot til de studeerte Pierner,
Ei heller blot til Mænd med Baand og Stjerner,
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke —

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte,
Har hun af Sødmen, hendes Die sraalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

Bevidnelse.

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Kunstners Væge;
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Lilste med Sang og Flag og Grene

Ved hien Velkomstens prægtigskjønne Scene —
Det Vidne tør dog Muses dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære,
Dg lige hjerteligt det Alle mene.

Saa vidt som Danmark grønes under Eide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gæsten
Velkommen atter i det gamle Thule;

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har bestrevet Folkeseften,
Dg kan ei en Begeistringstaare skjule.

Det Egenlige.

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klagen?
Det os mest Gribende ved Velkomstsangen,
Dg det mest Straalende paa Høitidsdagen?

Det var — hvortil man snart igjen see Magen! —
Det Ideales Seier over Drangen,
Det Høles sikkre Hvide over Rangen,
Dg en Forstumelse af Hverdagsklagen.

Det var ei nogen Jublen hen i Toget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Drenges,
Det Folkeraab, som led og endnu lyder;

Det var det Sande, som vil ud med Sproget,
Det ubevidste Skjønne, der, om længe,
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.

E. Aarestrup.